

og dette skulde jo dog være en Forsikringslov. Der er andre Udtryk, som jeg som Formand for Sprogudvalget maa paatale. Ordet „Præmie“ benyttes i to forskellige Betydninger. Jeg sad en Aften og grundede og kunde slet ikke hitte ud af det; i § 8 bruges Ordet „Præmie“ om den Sum, man skal indbetale for at være Medlem af Forsikringskassen, men i § 9 bruges Ordet om den Udbetaling, man faar. Der maa skelnes mellem disse to Ting. Paragraffen taler om, at Understøttelse kan udredes som Rejse- og Flyttehjælp. I en Forsikringslov maa der efter min Mening nøje passes paa, at der ikke kommer noget ind, som har Understøttelsens, Veldædighedens Karakter. Det glædede mig meget at høre det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds udtale, at hans Parti fuldstændig ydede sin Tilslutning til mine Ord forleden om, at den sociale Lovgivning bør faa saa lidt Karakter af Veldædighed som vel muligt. Her er der altsaa Tale om Rejse- og Flyttehjælp. Rejsehjælpen er naturlig, for derved hjælper man Folk til at komme hen til et Sted, hvor de kan faa Arbejde, men Flyttehjælpen har en anden Karakter; de to Udtryk kan ikke bruges i samme Aandedræt. Som det er nu for Tiden, kan der ogsaa ydes Juleunderstøttelse. I den sidste Beretning fra Arbejdsløshedsinspektoratet hedder det, at der til Juleunderstøttelse er udbetalt omtrent 24,000 Kr. Juleunderstøttelse er jo en fortræffelig Ting, men har intet med Forsikring at gøre, det er en Form for Veldædighed.

Der er endnu et Spørgsmaal, jeg ikke kan lade være med at omtale i denne Sammenhæng, det er selve Underarbejdsproblemet. Hvordan forholder Forsikringen sig dertil, til Underarbejdet? Er det Arbejdsløshed? Der er jo adskillige Industriegrene, hvor man ikke har direkte Arbejdsløshed, men hvor man bøder paa den manglende Arbejdsmængde ved Underarbejde. Hvorledes forholder Arbejdsløshedskasserne sig dertil, og hvordan bør de forholde sig dertil? Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) var inde paa en Omtale af Lærlingspørgsmaalet i Anledning af § 12. Jeg vil gerne tilføje, at det ærede Medlem dér berørte et Problem, som hænger meget nøje sammen med Arbejdsløshedsproblemet: Hvorledes skal vi, Samfundet, bære os ad med at regulere Tilgangen til Arbejdet, hvorledes skal vi stille os til Lærlingeproblemet, denne Hær af Bude og andre, som marcherer frem i det moderne Samfund? Dér er det nødvendigt, at Samfundet træder til og virker regulerende.

Her er Mulighed for en forebyggende Virken, som vi ikke skulde lade ude af Betragtning.

§ 13, der omhandler selve Arbejdsanvisningsvæsenet, er et af de mest brændende Punkter, endnu mere brændende end § 5. Bestemmelsen i den sidste Del af Punkt 7, der har mødt Indvendinger fra alle Sider, tror jeg, et Udvalg efterhaanden kan blive enigt om. Men der vil være meget store Vanskeligheder med Hensyn til disse Arbejdsanvisningskontorer, hvoraf der bliver oprettet flere og flere. Saa vidt jeg husker af den sidste Beretning fra Arbejdsløshedsinspektoratet, er der oprettet 18 Arbejdsanvisningskontorer blandt de 47 Arbejdsløshedskasser, og man arbejder paa, at der skal oprettes flere. Arbejdsløshedsnævnet udtaler: „Derfor bør Arbejdsløshedskasserne i videst muligt Omfang oprette Arbejdsanvisningskontorer i Tilslutning til Arbejdsløshedskasserne som alt antydet i Mønstervedtægtens § 13“. Og samtidig erklærer det, at denne fagvise Arbejdsanvisning sikkert vil vise sig at tilfredsstille begge Parter, baade Arbejdere og Arbejdsgivere. Men det passer ikke, hvad Inspektøren ogsaa selv gør opmærksom paa, idet han siger: „Arbejdsgiverne har egentlig ikke villet benytte disse Arbejdsanvisningskontorer, til Trods for, at der er en Kontrol med dem af Arbejdsløshedsinspektøren“. Den Omstændighed, at det er Fagforeningskontorer — for det er jo i Virkeligheden Fagforeningerne, Arbejdsanvisningskontorerne og Arbejdsløshedskasserne, som dér staar sammen —, denne Treenighed, om jeg saa maa sige, gør, at Arbejdsgiverne er bange for Arbejdsanvisningen, de vil ikke benytte den. Men hvad nytter den saa til? Vi har Arbejdsanvisningskontorer i København, vi har de faglige Arbejdsanvisningskontorer, endvidere Fæstekontorer og Annoncerne i Aviserne. Udgiften til Annoncer beløber sig til 200,000 Kr., hvoraf Arbejdsgiverne har betalt de 85 pCt; men desuagtet giver Arbejdsløshedskassernes Arbejdsanvisningskontorer 60,000 Kr. ud om Aaret til Administration af denne Arbejdsanvisning, samtidig med, at vi nu skal til at have en kommunal Arbejdsanvisning, hvorved det offentlige Udgifter bliver meget betydelige. Arbejdsløshedsforsikringen og Arbejdsanvisningen hører sammen, de to Spørgsmaal maa behandles sammen og drøftes i Sammenhæng. Det glædede mig derfor, at det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) i Gaar nævnedes Muligheden af at gøre Arbejdsløshedskassens Arbejdsanvisning paritetisk. Men jeg